

«Σαπφώ». Ο Πάπ, γιατί δεν άναγνώρισε ή Διεύθυνση του Βασ. θεάτρου τὸ παραγκιόζικο ταλέντο του και δὲν ἐδέχτηκε τὴν «Πρώτη Σεπτεμβρίου» του. Ο Κανελλίδης, γιατί ἐτέλειωσαν οἱ ἔρωτες τῆς Δράγας; κ' εἶχε ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νὰ γεννηθῇ ζήτημα γιὰ νὰ μὴ τοῦ παρῇ τὴν πρώτη κυκλοφορία τὸ «Ἐμπρός».

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι εἶναι πατριωτικώτατοι. ἴσως;

ΘΑΥΜΑΣΙΟ

ἐκεῖνο ποὺ σκάρωσαν στὸν Μιστριώτη οἱ «Καιροὶ» τὴ Σάββατο. Ἐδημοσίεψαν τὴν περιαλλή φιγούρα του και πλάι τῆς ἔβαλαν τὴν εἰκόνα τοῦ Σαράφωφ.

Κ' ἔτσι ὅσοι ἐβλεπαν τὶς δυὸ αὐτὲς εἰκόνες, τίς τόσο ταιριαστές, πλάι πλάι, ἔκαναν τὴν ἀκολουθὴ ἀριθμητικῆ πράξι:

Μιστριώτης+Σαράφωφ=Οἱ δυὸ μεγαλύτεροι ἔχθροι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

πατριωτικὴ—«Ἀθήναι», θαρροῦμε, τὴν λένε—ἀνοίξε κατάλογο εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν δυστυχισμένων ἀνιάτων τῆς φιλολογίας.

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί! Δώστε τὴν πεντάρα σας! Ἐτσι σιγὰ σιγὰ, θὰ μολώχῃ ἓνα ποσὸ και θὰ καλέσουμε ὅλους τοὺς ἀνιάτους νὰ μεταβράσουν ἓνα δρᾶμ' ἀρχαῖο στὴν καταρρέουσα και κείνος ποὺ τὸ κουρελιάσῃ περισσότερο θὰ πάρῃ και τὸν παρᾶ.

Τὴν γκραβαρίτικη αὐτὴ ἐπίκλησι πρῶτα πρῶτα τὴν ἄκουσε ὁ κ. Πρόξενος τῆς Ρουμανίας κ' ἔστειλε

σεως.» Ὅριστε κύριοι εἰς τὸ ἀξιοπεριέργον τέρας. Αἱ Μοῦσαι εἶναι σποδὸς (!!!) ἔμβλημα νάματα και κολυμβόθρα. Τέρας χειρότερο και ἀπὸ τὴν ἀρχαία Χίμαιρα. Λέξεις ζητοῦσε ὁ συγγραφέας, λέξεις ποὺ νὰ χτυπᾶνε στὰ μάτια. Σποδὸς, νάματα, σοὺ λέει ὁ ἄλλος. Μὰ ἡ καθαρεύουσα δὲν τὸν ἄφησε νὰ σκεφτῇ πῶς ἓνα και τὸ αὐτὸ πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ μαζί και τίς τέσσερες αὐτὲς παράδοξες ιδιότητες.

«Ταύτης τῆς ἀρχαιότητος τὰ λείψανα ἐξαγιαζοῦσι και ρυθμίζουσι τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς γηραιᾶς Ἀλδίνου.» Ἐδῶ τὸ πέτυχε. Ὅπου ὁ συγγραφέας ἀποδεικνύεται και πρῶτης τάξεως διπλωμάτης. Νὰ λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς Ἀγγλικῆς διπλωματίας. Νὰ λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἐμπνέεται ὁ Μπάλφουρ. Ἀπὸ τὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος. Βρε τὸν ἀθεόφοβο. Μὰ τί σοὺ εἶναι τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ δασκάλοι; τίποτα δὲ τοὺς ξεφεύγει.

«Τοῦ ἀρχαίου βομοῦ ἡ αὔρα ἐνέπνευσε... Ἀὖρα τοῦ βομοῦ τί εἶναι; εἰς τὸν λῦτη τοῦ γρίφου αὐτοῦ χαρίζουμε... ἓνα γυμνασιάρχην. Νάλεγε τοῦλάχιστον ἡ κιν-άδρα τοῦ δασκαλισμοῦ τὸ καταλαβαίνουμε.

«Ἐν τῇ πνοῇ τῆς φωτοδοτίδος ἐστίας... Ἄλλο πάλι. Ἡ πνοὴ τῆς ἐστίας. Νὰ πῶς καταντάει τὸ μυαλὸ μὲ τὴν καθαρεύουσα. Κουρκοῦτι. Πνοὴ τῆς ἐστίας! Τὰ χάρτουμε ὅμως συνήθως ὅλ' αὐτὰ, ἀρκεῖ νάνα στὴ καθαρεύουσα. Καμμιά λέξι μόνο τῆς δημοτικῆς νὰ μὴ μᾶς εἶναι ἀγνωστὴ, γιατί καθήκαμε. Πῆς, ὅσες κουταμάρες θές, ντύσε τες μὲ τὸ φόρεμα τῆς καθαρεύουσας, και περνᾶς γιὰ σοφός.

«Τὸ ἄρμα τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου ταλαιπωρεῖται: ἐν τῷ σάλῳ τῆς διπλωματίας». Σάλος εἶναι ἡ ταραχὴ τῶν κυμάτων. Ἄρμα τώρα και θάλασσα ταιριάζουνε; Ἄν ἔλεγε τὸ σκάφος τοῦ βασιλείου μάλιστα.

«Χαλιναγώγησις περὶ τὴν τοῦ ἀληθοῦς, καλοῦ και ἀγαθοῦ αἰσθησιν». Ὁ χαλινὸς χρειάζεται γιὰ νὰ μετριάζῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀλόγου ἡ τῆς ἀλογίας φαντασίας μερικῶν συγγραφέων. ἄλλα ἡ αἰσθησι τοῦ καλοῦ και ἀληθινοῦ δὲν θέλει χαλινό, ἄλλα καθοδηγήσι. Ὅσο ὅμως ὁρμητικώτερα ἀντιλαμβάνεται κα-

δέκα δραχμῆς, γιὰ νὰ ποδεῖξῃ πῶς ἡ Ρουμανία διεδικεῖ γιὰ δικούς της τοὺς Κουτσοβλάχους τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ μάλιστα κ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει κουρελιάσει τοῦ Σοφοκλῆ τὸν «Οἰδίποδα» μὲ τὴ νερόδραστη μετάφρασί του.

ΝΑ ΞΕΦΤΥΛΙΣΟΥΝ

ταῦτιά του, και νὰ τὰκούσουν καλὰ τὰ λογία μας αὐτὰ, οἱ διάφοροι Μιστριώτηδες και Χατζιδάκιδες και Καλαποθάκηδες.

Τὴν ἐπιστημονικὴ ἐργασία γιὰ τὴ γλῶσσά μας τοῦ Ψυχάρη, οὔτε νὰ τὴν ἀντικρύσουν δὲν μποροῦν. Τὰ σχόλια τοῦ Πάλλη στὴν «Ἀντιγόνη» και τίς διορθώσεις του στὸν «Ὀμηρο» τίς ἀναφέρουν μὲ σεβασμὸ ὅλ' οἱ ξένοι σοφοί. Τοῦ Παλαμὰ τὰ ἄρθρα γιὰ τ' ἀρχαῖα δράματα, οὔτε νὰ τὰ διαβάσῃ ὁ Μιστριώτης δὲν εἶναι ἀξίος. Ἡ χρησιμοχρεία τῶν κ. Legrand και Pernot (Chrestomathie greque moderne) ὕστερ' ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, δημοσιεύει κομμάτια ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Πάλλη και τοῦ Ψυχάρη και τοῦ Ἑφταλιώτη και τοῦ Παλαμὰ και τοῦ Καμπύση και τοῦ Βλαχογιάννη και ὅλων τῶν ἄλλων δημοτικιστῶν. Ἀπὸ δὲ τοὺς συνεργάτες τοῦ «Νουμᾶ» δυὸ εἶναι καθηγηταὶ Γυμνασίου, τρεῖς Σχολάρχαι, τέσσαρες δημοδιδάσκαλοι και ὀχτῶ (Νο 8) φοιτηταὶ και τελειόφοιτοι τῆς φιλολογίας.

Αὐτοὶ λοιπὸν ὅλοι ποῦ ἀναφέραμε παραπάνω εἶναι οἱ ἀγράμματοι, οἱ οὐτιδανοὶ και οἱ ἀνάσχυντοι!

Μὲ τοὺς σχολιασμένους συγγραφεῖς τοῦ Μιστριώτη, ποῦ καθὼς κοκροεῦτηκε ὁ ἴδιος, τοὺς θαυ-

νεῖς τὸ καλὸ και τὸ ἀληθινό, τόσο βέβαια τὸ καλύτερο.

«Αἱ λεγεῶνες τῶν θεραπόντων τῆς ἐπιστήμης ἔχουσι δυσαναλόγους πρὸς τὰς εὐθείας τρίβους τῆς ἐθνικῆς λεωφόρου» Αἱ τρίβοι τῆς λεωφόρου!!! Τί εἶναι τρίβος, τί λεωφόρος ποῖος δὲν τὸ ξέρει; Ὅταν φωνάζουμε πῶς ὅσο κ' ἂν μελετήσῃς, δὲν θα τὴν μάθῃς τὴν καθαρεύουσα, δὲν θ' ἀποχτήσῃς δηλ. τὸ αἰσθημα, ποῦ και μόνο αὐτὸ δίνει τὴ ζωὴ σὲ κάθε γλῶσσα, οἱ δασκάλοι σκίζουνε τοὺς μποξάδες τους και μᾶς δείχνουνε τίς εὐθείες τρίβους, στῆς ὁποῖες αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ κάμουνε ἓνα βήμα μὲ τὰ τρεμουλιάρικα πόδια τους χωρὶς νὰ σκοντάφουνε κατακέφαλα.

«Νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς ὄργανα τῆς κατανόσεως τοῦ πνεύματος τοῦ πεζοῦ ἡ ποιητοῦ συγγραφέως.» Ὅστε ἔχουμε πεζὸν συγγραφέα και ποιητὸν συγγραφέα, γιατί ποιητῆς συγγραφέας δὲ λέγεται. Μὰ ποιητὸς συγγραφέας πεποιημένος συγγραφέας ἡ αὐτὸς ποῦ μπορεῖ νὰ ποιηθῇ. Δὲν εἶναι μόνο τὸ πελαγὸς τῆς ἀγραμματοσύνης, δπου καλυμποῦν καμπόσοι γυμνασιάρχαι, εἶναι εἰς τὸ στραμπύλισμα τῆς ὀρθῆς κρίσεως ποῦ εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς καθαρεύουσας.

«Πρὸς ἐξαγωγήν ἠθικοῦ πορίσματος παρέθικα ἐκάστης περικοπῆς τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα.» εἶπε κανεῖς ἀνοητότερον πρᾶγμα; Ποῦ ἀκούστηκε νὰ ζητᾶν κανεῖς ἀπὸ τὸ ἠθικὸν πόρισμα νὰ βγάλῃ ἠθικὸν συμπέρασμα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἀέρα νὰ βγάλῃ ἀέρα, ἀπὸ τὸ νερὸ νὰ βγάλῃ νερό. Οἱ καθαριστάδες ἐδῶ σωπαίνουνε. Ἄν ψάρευαν ὅμως καμμιά λεζούλα δημοτικὴ ἀγνωστὴ, θέ μου τί θόρυβος και κακὸ.

«ὦν ἀνευ ἀδυνάτου ἡ διαρρηξίς τοῦ μοχλοῦ τῶν δεσμῶν τῆς ὑλαφροσύνης.» Ὁ μοχλὸς τῶν δεσμῶν!!! Τέτοιους φίλους σὺν ἔχῃ ἡ καθαρεύουσα, τί τοὺς θέλει τοὺς ἔχθρους; Ἐπρεπε νὰ χρωστοῦμε χάρη στὸν κύριο συγγραφέα γιὰ τὴν τὴση βοήθεια ποῦ μᾶς δίνει, ἂν τὸ πολύτιμο βιβλίον του δὲν ἦταν προωρισμένο γιὰ μαθητές. Κακόμοιροι μαθητές.

«περὶ τῶν ἐν τοῖς χαρακτῆρσι γραμματολογικῶν ἀνωμαλιῶν.» Γραμματολογικὲς ἀνωμαλίες χα-

μάζουν οἱ Ἑσκιμῶοι και οἱ Ὀττεντόοοι σοφοί, γελοῦνε κ' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ καθηγηταὶ τῆς φιλοσοφικῆς μας Σχολῆς!

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Ὁ τρόφιμος τοῦ Λασσανείου κ. Πελ. Δημητράκοπουλος δὲν γράφει μόνον νερόθραστες και ἀνούσιες τραγωδίες, ἀλλὰ και ἄρθρα γελοιοδίστατα. Μιὰ σειρὰ, ἀπὸ τὰ τελευταῖα, δημοσιεύει κάπου τίς ἡμέρες αὐτῆς, θυμιατίζοντας μ' αὐτὰ τὸν σορὸ τοῦ Πανεπιστημίου Ραμππαζ, και καυτηριάζοντας τοὺς δημοτικιστὰς, ἐξαρχοπουλικώτατα.

Ὁ κ. Πολ. ἔχει λόγους νὰ γράφῃ αὐτὰ ποῦ γράφει, κ' ὅπως τὰ γράφει. Ἐμυρίσθηκε ἡ ἔραθε ὁ ἔριφος πῶς εἰσηγητῆς τοῦ φαινοῦ Λασσανείου θάναυ ὁ κ. Μιστριώτης. Ὁ κ. Πολ. λοιπὸν θὰ σερβίρῃ μιὰ ἀπὸ τίς πολλὰς τραγωδίες του ποῦ φαμπρικάρει μὲ τὴ ντουζίνα, ὁ κ. Μιστριώτης θὰ τὴν κρίνῃ, και οἱ χίλιες δραχμοῦλες θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀμοιβὴ τῶν ταμπουριλάρικων ἄρθρων τοῦ πατριωτικοτάτου ἀνδρός.

Ταῦτα και μένω

ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

ρακτῆρων εἶναι κατὰ πρωτακουστό. Μεγας εἰ κύριε... συγγραφέα και θαυμαστά... τὰ λογία σου.

«Ὁ χωρὶς κατέρχεται εἰς τὴν ὀρχήστραν.» Ὁ συγγραφέας δὲν ἐπῆρε ἀκόμα οὔτε μυρουδιά ἀπὸ τὴν νέα γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου θεωρίαν ποῦ χρωστέμε στὸν κ. Δαίρπελδ. Ἡ ὀρχήστρα ἦταν στὸ αὐτὸ ἐπίπεδο μὲ τὴν σκηνὴ, ὀχι χαμηλότερα. Φιλοδουλεῖς, θὰ πῆτε. Ἐχετε δίκιο.

«ακρυφίως τῆς φρουρᾶς» και τοῦ συντακτικοῦ ποῦ διδάσκει, κύριε συγγραφέα.

«ἡ κακοδαιμονία τῶν πολλῶν εἶναι προῖον τῶν ὑπερβολικῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν πρὸς τὸλμηρὰς και αὐθάδεις ἀποτυφλώσεις.» Ἐταῖ ἀπάνου-κάτου τὰ λέει και ὁ μπάρμπα-Γεώργης στοὺς Μυλωνάδες. ἴσως και καλύτερα.

«τοῦ Κρέοντος τοσοῦτον ἡττηθέντος ὥστε ἐπιθυμοῦντος και μὴ εἰρίσκοντος τὸν θάνατον.» Εὐρῆκε τὸ θάνατον ὅμως τὸ συνταχτικὸ ποῦ διδάσκει πῶς τὸ ὥστε δὲν πηγαίνει μὲ μετοχήν.

Τίποτε ἄλλο. Αὐτὰ μόνο ἀπὸ τὸν πρόλογο. Ἀπὸ λίγες μονάχα σελίδουλες. Ποῦ ἀξίζει νὰ διαβαστοῦν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ καταλάβουμε πῶς γράφονται τὰ βιβλία στὴν Ἑλλάδα, γιατί στραβώνονται τὰ παιδιὰ μας στὰ σχολεῖα, γιατί οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καταντοῦν σκιαχτρα γιὰ τοὺς ἔλληνας μαθητές. Καὶ τώρα ρωτοῦμε. Θὰ ἔγραφε τόσους παραλογισμούς, τόσους σολοικισμούς ὁ συγγραφέας, ἂν ἀποφάσιζε νὰ γράφῃ τὸ βιβλίον του στὴ δημοτικὴ; Τί γλῶσσα λοιπὸν εἶναι αὐτὴ, κύριοι καθαριστάδες, ποῦ γίνεται κανεῖς γυμνασιάρχης και δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γράφῃ ἀνθρωπινὰ; Φαντασθῆτε τώρα τί γίνεται μὲ τὸν λαό, ποῦ, τὸ πολὺ, δημοτικὸ σχολεῖο μόνο θὰ βγάλῃ. Ἦ' αὐτὸ μᾶς ἐπνίξε ἡ ψευτιά. Μὲ τὴν ψευτιά, μὲ τὴν ψεύτικη γλῶσσα, ἀρχίζει ἡ ἐκπαίδευσί μας, και στὴν ψευτιά καταλήγει. Κι' ὅλα μας, θρησκεία, πατριωτισμός, ἐγνήνηκαν ψεύτικα. Γιατί στηρίζονται ἀπάνου σὲ ψεύτικη γλῶσσα.

(Σπέρτη)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ